
NIEMIANOWANY (3) *part praet pass pf*

e, oba a oraz o jasne.

sg m N niemianowany (2). ◇ [G niemianowan(e)go.] ◇ pl N subst niemianowané (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. mianowany.

1. *Nie nazwany, nie posiadający nazwy (2) : Té [gwiazdy] tedy pewnym piątym świecą rozeznáné: Lecz pod zaiącym ciemné y nie miánowané. KochPhaen 15; Inominalis – Nie mianowani. Calep 540a; [Zywot S. Kátarzyny Dziewice Szwedki/ corki S. Brygidy/ od niemíanowaného/ ále wiernego fkladaczá wypifany SkarŻyw 253 (Linde)].*

2. *W funkcji przymiotnika: Nie dający się nazwać, określić (1) : Bog indefinitus ábo Bog nie miánowaný. GrzegRóżn H2.*

Cf MIANOWANY, NIEMIANOWITY

ASt